

מצוד משטרתי אחרי מאותתים מיסתוריים בחשכת הלילה בלבה של תל-אביב

מירגלים שורצים

על גגות תל-אביב

לראותה פורצת בצחוק היסטרי. מן העבר השני של הקו היה פקד המש"טרה. הוא גילה את מקור האיתות המסתורי.

רביפקד אריכא

היו אלה, כפי שבישר לרחל, בטון יבש וקפוא במיקצת, מיתקני-הבקרה האלקטרונית של המעלות בשני הבניינים. המיתקנים היו ממוקמים בחורי-הכביסה של הגגות, וכל אימת שהמעלית היתה בפעולה, היו האורות נדלקים וכבים בהם.

★ ★ ★

ל מרות מופה החלמאי של הפרשה, לא נטתה משטרת תל-אביב לזלזל בה. הגיב על המיקרה דובר המחוז, רביפקד עמוס אריכא:

"המשטרה בודקת כל הודעה של אזרחים כמה שקשור לביטחון המדינה. האיתות ה"מיסתורי" היה אמנם הפעם דבר של מה בכך, אך למדנו ממנו דבר לא פחות חשוב מאשר תפיסת מרגלים או בית-בושת, והוא: בשעת חירום, כשקיימת האפלה, עלול איתות כזה לגרום לאסון, אסון במלוא מובן המילה. לכן ניתן לקבוע כי החקירה, על אף שלא העלתה דבר, העלתה למעשה הרבה מאוד."

את התיק, ניתח את העובדות, והחליט על קו פעולה.

בשעות הערב שררה בבית משפחת נור תכונה קדחתנית. מלאי מתאים של מזון ושתיה הוכן מראש, לשעות העיקוב הממורשכות. התאורה כוונה כך שלא תיראה כלפי חוץ. כאשר הגיע הפקד, אחד המוחות ה"מעולים" של משטרת תל-אביב, היה הכל מוכן לפעולה.

במשך כמה דקות, סקר הפקד, מתוך המרפסת המאופלת, את האיתות על הגג ממול, ואחר יצא לפעולה. אחוזי התרגשות צפו יעקב ורחל בגג האפל ממולם, כשלתע צצה

לקוחות. והשנייה — כי מדובר בעניין ביטחוני. הוא צילצל למדור המרכזי לבילוש, הועיק ניידת.

★ ★ ★

א נשוי המדור המרכזי לבילוש הגיע לדירה לאחר חצות. סמל המדור צפה זמן מה באיתות, שנמשך לסירוגין, מיהר להועיק את מפקדו ממיטתו. קצין המדור הגיע לדירה בשתיים בבוקר. אלא שעתה, פסק האיתות. הוא קיבל את כל הפרטים, הבטיח לפעול.

לקראת הערב הבא היו בני הזוג נור אחוזי

מכאן בקע האיתות

זהו הבית ברחוב לוי יצחק, שליך רחוב ארלוזורוב בלב תל-אביב. החץ השחור מצביע על החלון שעל גג בית, ממנו בקעו סימני האיתות, שהביאו למצוד המשטרתי אחרי מרגלים מיסתוריים.

שם דמות אפלה. הם הצליחו לזהות בה את הפקד. הוא הסתובב על הגג שהות קצרה, חזר ונעלם לתוך החשכה.

דקות ספורות לאחר מכן צילצל הטלפון בבית משפחת נור. רחל מיהרה להרים את השפופרת — ויעקב המתוח והנרגש נדהם

התרגשות. לא כל יום מזדמן לאזרח ללכוד מרגלים, או לפחות לחסל בית בוש. ידיו עיתונאי, שהוכנס לתמונה, קיבל מהם הבטחה לסיפור בלעדי. במקביל, נערכו גם במטה המשטרה הכנות מתאימות. קצין בדרגת פקד, מהמחלקה לתפקידים מיוחדים, קיבל לידי

ל אדריכל יעקב נור ואשתו רחל יישבו באחד ממילות שישי האחרונים על מרפסת דירת-הגג שלהם, ברחוב ארלוזורוב בתל-אביב. לפתע הבחין יעקב, שהוא איש צה"ל לשעבר, באיתות מוזר מעל גג אחד הבתים רבי-הקומות שברחוב לוי יצחק ה"סמוך. האור, שניצנץ וכבה חליפות, נראה לו כאיתות מורס. יעקב החליט שזהו ילד המשתעשע עם חברו. מחשבה זו מצאה לה ביסוס כאשר מחזר-כביסה שעל גג הבית הסמוך נראה איתות תשובה. נור היפנה את תשומת ליבה של אשתו למתרחש, חייך ב"שלוה וחזר לעיתונו.

הוא המשיך להיות שליו גם כאשר הלך לישון, לאחר חצות — על אף שהאיתות נמשך, לסירוגין, במשך כל הערב. למחרת בבוקר שכח מהעניין.

★ ★ ★

ל א לזמן רב. ביום הראשון בערב, שאל לפתע ידיד משפחה, שנכנס לביקר אצל יעקב ורחל: "מה האיתות המשוונה הזה שם ממול?"

בני הזוג נור התבוננו איש ברעהו ב"תמיהה. עתה, היה יעקב מודאג לפתע. פת"אום עלתה המחשבה במוחו, שקצת לא סביר הדבר, שילדים משחקים באיתות עד חצות הלילה. דאגתו עוד גברה, כשלאחר זמן מה נראתה על הגג ממול, ליד מקור האיתות, צללית אפולונית. שנעלמה לאחר דקות ספורות.

נור החליט לפעול. במשך כל אותו ערב, ו"עמוק לתוך הלילה, ישבו הוא וידידו וניהלו רישום מדויק של האיתות. לגור לא היה ספק שהאיתות הוא בצופן סודי, שכן הוא לא דמה לשום איתות מורס מוכר. כאשר, באחת בבוקר, פסק האיתות, החליטו נור וידידו להעביר את העניין לידי אחד, קצין משטרה בכיר.

הקצין התייצב בבית משפחת נור למחרת בערב, ואכן, האיתות לא בושש לבוא. בין עשר לחצות רשמו השלושה כעשרה איתותים.

הקצין החליט במהירות. הוא נטה להסכים לדעתם של ידידיו כי קיימות כאן לפחות שתי אפשרויות: האחת, כי על הגג נמצא בית-בושת, הנעזר באיתות לשומרים או ל-

בבית: ספרים ישנים, צעצועים, בקבוקים ו"צנצנות. בשם המטרה הקדושה נטפלו הילדים לעוברים ושבים, שידלו אותם לקנות גרוטאות כדי שיהיה כסף לפאנטומים.

אחרים היו הרבה יותר יעילים. הם לקחו קופסאות-פת, וכמו קבצנים עברו בבתי-הקפה ובבתים, ביקשו נדבות לפאנטומים. **תמונות בסטנסיל.** היתה זו לא רק דוגמא חינוכית משפילה, אלא שיטה שפתיחה פתח לנוכחים רבים. אחד מהם התגלה השבוע בשכונת בבלי בצפון תל-אביב.

צעיר דתי חובש כיפה מצא שם שיטה ל"נצל את הפאנטום למטרותיו הפרטיות. הוא אסף את עשרות ילדי השכונה בביתו, חילק להם תמונות של חתולים מודפסים על נייר בסטנסיל. הילדים הצטוו לעבור בבתים ולה"ציע למכירה את תמונות החתולים במחיר של 15 אנורות החתול. מכל 15 אנורות ש"גבו, שילשלו הילדים 8 אנורות לכיסם ו"7 אנורות נתנו לידי מפיץ החתולים הראשי.

ימודע צריכים אנשים נורמליים לקנות תמונה של חתול בסטנסיל 15 אנורות? כמו בגל החתיחות החדש, התשובה היא: "אוי" המדובר בפאנטומים. המפיץ הדתי ברקש מהילדים לומר שתמונת ציורי החתולים מיועדת לפאנטומים. ואם בבתים ר"ל בתל-אביב מתנוססת תמונת חתול בסטנסיל, זוהי העדות לחלקם של החתולים בפאנטום.

בעוד כמה שבועות יחל להתברר משפטו של כרמי, באשמת עדות השקר שלו. ייתכן שאז יישפך אור נוסף על שיטות גביית ה"עדויות הנהוגות במשטרת ישראל.

נוער

חלקם של

החתולים ב"פאנטום"

כשהסתיים השבוע החופש הגדול ומאות אלפי ילדים חזרו לחיבוש את ספסלי בתי-הספר, הם ידעו שהפעם לא בוזבו החופש לשוא: הם קיבלו בו קורס מתומצת, אך יסודי: בתורת השנור.

הם למדו שהמשטרה מקדשת את כל האמי צעיק, ואם מדינת ישראל זקוקה לפאנטומים, מותר להם לעסוק בשנור בצורתו ה"בזוי" יותר.

הכל התחיל כשכמה נערים תמימים גילו רוח התנדבות, היו מוכנים למכור את ספרי הלימוד שלהם ולהקדיש את תמורתם לקרן הפאנטומים. תוך ימים ספורים הפכה השיטה למגיפה. מדרכות הערים, שפקחי העירייה עמלו במשך שנים לסלק מהם קבצנים ו"רוכלים, הפכו לדוכנים אינסופיים, עליהם פרשו התלמידים כל גרוטאה שיכלו למצוא

ישראלי: עדים יחששו לגלות אף בבית ה"משפט את האמת, מאימת המשטרה, שתוכל לאיים עליהם במאסר. במיקרה של כרמי, טען אלוני, המעצב הוא שרירותי לחלוטין. התביעה התנגדה לבקשתו של אלוני בשצף קצף, טענה שאם יצא כרמי לחופשי, הוא עלול להשפיע על עדים. אולם השופט ה"מחוייב" מקס צירנובילסקי, שבפניו התבררה הבקשה, החליט לשחררו בו במקום. "במיק"ר זה זה אין כל סיבה למעצר החשוד," קבע בפשטות, ושחרר אותו בערבות של 800 ל"י, שנחתמה מידי עלי-ידי אביו של כרמי.

התביעה מתנקמת. כרמי היה כבר למעשה עד שקר ברגע שהתייצב בפני בית המשפט, היות ומסר במשטרה שתי הודעות סותרות. השאלה המעניינת היא: מה היה קו"ר, לוא היה מוסר בבית-המשפט את העדות הנוחה לתביע. האם גם אז היתה התביעה מבקשת את מעצרו עד תום ההליכים, באש"מת עדות-שקר?

התשובה היא לא רבת, לדעתם של אלו העוקבים מקרוב, ובדאגה הולכת וגוברת, אח"רי התפשטות התופעה המדאגה של הפעלת לחץ פסול על עדים מצד המשטרה. לדבריהם, לא היה כלל כרמי מואשם על-ידי התביעה, לוא היה מוסר בבית המשפט את העדות שבה היא היתה מעוניינת.

נאשמים, עורך-הדין משה אלוני, וניסה להת"נגד לבקשת התובע לעצור את כרמי. נימר קו: אימת המאסר תרתיע גם עדים אחרים, אשר מסרו עדות כפולה תחת לחץ המשט"רה, מלגלות את האמת בבית המשפט.

השופטים סירבו להרשות לאלוני להשמיע את דבריו, בטענה שאין לו מעמד בעניין זה. הם לא נימקו את טענתם זאת, שלחו את כרמי ל-48 שעות מעצר.

"אין סיבה למעצר." מאותו רגע הופ"על מנגנון המשטרה והתביעה במלוא עוצ"מתו. תחילה הוצאו נגד כרמי 15 ימי מעצר. תוך כך הודרה התביעה והגישוה נגדו כתב אישום בלתי-תקין בקשה להשאירו במע"צר עד תום ההליכים. בקשה כזאת מוגשת, בדרך כלל, רק במקרים של פשעים חמורים כגון שוד, נסיון לרצח, חבלה חמורה או אונס — וגם אז לרוב רק נגד עבריניים בע"לי הרשעות קודמות.

במיקרה זה יצאה התביעה מגידרה, כש"ביקשה צעד חמור כזה כנגד חייל בן 19, ללא כל הרשעות קודמות.

ישראל לומי הועיק לעוררה את עורך-הדין משה אלוני, אלוני ביקש מבית המש"פט מייד לשחרר את כרמי לאלתר. בבקשתו, הדגיש כי אם משיך החוק להיות מופעל ב"דרך זו, יביא הדבר להידררות המשפט ה-